

MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

Nezmění-li se nějak vládní nařízení, budou bohoslužby v Nosislavi 3. května a 10. května ještě stále pouze přenášeny. Nemůžeme dělat nějaký výběr, kdo se do povoleného počtu vejde a kdo už ne. 17. května by se pravděpodobně konaly bohoslužby již veřejně, ale možná dvoje.

V Přibicích budou bohoslužby 3. května a 17. května od 11 hodin.

Biblickou půlhodinu budeme vysílat on-line během celého května. Probírána bude kniha Rút. Vysílání je ve středu v 18 hodin. Pak je v archivu na youtube.

V květnu se už snad budou také konat biblické hodiny pro děti v obvyklých časech, ale v Husově domě. Obnoveny budou i schůzky konfirmandů a mládeže.

Na youtube kanálu, který se jmenuje ČCE Nosislav, naleznete archiv bohoslužeb, biblické pro děti, videa pro konfirmandy ad. Děkujeme Vladimíru Kendíkovi za natočení řady z nich.

Děkujeme za Vaše příspěvky do sbírek.

Kdybyste cokoli potřebovali, neváhejte se ozvat. Spojíme se dál společně v modlitbách.

VZKAZY Z KARANTÉNY

z Přisnotic z čísla 149: Život bez bohoslužeb je pro nás prázdný a tak se těšíme, že se snad už brzy budeme zase společně scházet v Přibicích nebo Nosislavi. Milým potěšením jsou pro nás všechny mimořádné listy. Dcera nás informuje o průběhu nosislavských bohoslužeb na internetu, my posloucháme přenosy v rozhlase. A pozdrav všem ve sboru, často si vás připomínáme. Eva a Jan Svobodovi

z chaloupky v Hlubokém, ale jinak z čísel 98 a 222: Milý sbore <3, i v ne šťastných časech lze žít šťastně, lze ledasco tvořit, někdo se připravuje ve volném čase na jarmark, jiný se rozhodl svůj čas investovat do oprav na domku. Ve sboru jsme měli v plánu rekonstrukci dvorku Husova domu. To se nám v těchto dnech splnilo. Těšíme se, že si tento nový prostor spolu osvojíme. S pozdravem Samsonovi a Svobodovi

z čísla 135: I když nejsme u jednoho stolu, těšíme se až znovu budeme spolu. Chybí nám společně strávené chvíle, když se k nám všichni chovají mile. Povzbuzení v této době, přináší vysílání v on-line podobě. Přejeme všem hodně síly, lásky a víru, i když máme období korona víru. A protože je doba taková, zdraví touto formou rodina Vítkova

Bože,
spoléháme se na tebe a doufáme, že máš moc něco změnit.
Prosíme za unavené,
za ty na pokraji sil a chuti k životu,
za ty, které trápí nesamostatnost a různá omezení.
Prosíme za nemocné,
za ty, kteří podstupují náročnou léčbu,
za čekající na operaci.
Prosíme za ty, na které dopadla chudoba a bída.
Prosíme za zastavení šíření koronaviru ve světě.
Prosíme za ty, kteří mají moc a rozhodují.
Změň ty, kteří využívají složité situace ve svůj prospěch.
Prosíme, probouzej v lidstvu respekt k přírodě a celé planetě,
daruj vláhu vyprahlým místům.

V těchto dnech bylo 75. výročí osvobození Nosislavi. K tomu citát z komentáře ke knize Skutků apoštolských od nedávno zesnulého profesora Petra Pokorného, rodáka z Brna.
O Vánocích roku 1944 si moji rodiče koupili v kostele trhací kalendář na rok 1945, ve kterém byl na začátku prostoru pro poznámky na každý den vytištěn odkaz na jeden biblický verš. Vydávala to Jednota českobratrská, dnešní Církev bratrská. Zajímalo mě, co vybrali na den Hitlerových narozenin 20. 4. Stálo tam: Ž 109,8. Když si to lidé v ten den našli v Bibli, četli v kralickém překladu: „Budiž dnů jeho málo a úřad jeho vezmi jiný“. A Hitlerovi zbývalo opravdu tehdy už jen 9 dní života. Německá cenzura si ten verš nevyhledala, jinak by vydavatel umřel ještě dřív než Hitler. – To je jen jeden kámen z nesourodé mozaiky nepřímého působení biblických textů.

O MARTĚ

ONDŘEJ MACEK

Když šel Ježíš s učedníky dál, vešel do jedné vesnice. Tam jej přijala do svého domu žena jménem Marta, která měla sestru Marii; ta si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo. Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. Přišla k němu a řekla: "Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!" Pán jí odpověděl: "Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Je jednoho je třeba. Marie volila dobře. Vybrala si to, oč nepřijde." (Lukáš 10,38-42)

Každý z nás má možná nějakou strategii, jak tuto epidemii a karanténu přežít. Já jsem si vzal na jejím začátku spíš náhodou do ruky knížku Jana Amose Komenského *Unum necessarium*. Napsal ji v Amsterdamu v roce 1668. Bylo mu tehdy sedmdesát sedm let a někdy se o ní mluví jako o jeho duchovní závěti. Zemřel dva roky po jejím vydání. Ta jeho knížka se mi stala v něčem trochu „průvodcem pro přežití“. Úplně na okraj chci říci, že ani Komenský jako takový nemusí být špatným průvodcem touto dobou – na vlastním těle zakusil epidemii několik, včetně morových a neštovicových, a také v nich přicházel o své blízké. (A díky „něčemu“ vydržel, „něco“ ho neslo.) Ta latinská slova „unum necessarium“ znamenají – a není to úplně jednoduché k překladu – jedno je třeba, nebo: důležité, podstatné, nutné je jen jedno. Ten název odkazuje na ústřední myšlenku Komenského knihy a ta je odvozena od toho příběhu z evangelia o Marii a Martě.

Rád bych o tom příběhu a o té knížce tady několikrát mluvil (psal).

Ježíš přišel na návštěvu. V Janově Zjevení je věta: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zj 3,20) Bylo tehdy a je i dnes hodně domů, kde ho vůbec dál nezvali, nezvou – není čas, nálada, obtěžuje – ať už jako učitel životní moudrosti nebo Bůh.

Marta Ježíše do svého domu přijala. A zdá se, že ho přijala jako vzácnou, vítanou, ale také dost početnou návštěvu – jeho učedníci si asi nešli po svých. To jméno Marta znamená paní domu, hospodářka. Ona mu dělá čest.

Není to nic jednoduchého udělat z "ničeho" hodně... A pohostit všechny ty... lenochy, kteří se nechají obsluhovat a ani jen nenapadne pomoci, nepoděkují, nezajímají se, kdo to všechno nachystal, odmakal, zaplatil. V horším případě si i myslí, že do kuchyně patří jen ženy. Můžete se přetrhout a nikdo vás neocení. V horším případě ocení ty, o kterých vy víte své. Člověk je i za to placený nebo to dělá rád, nechce, aby mu někdo zatleskal, ale alespoň občas trochu... V horším případě dostane ještě vynadáno, že měl vlastně dělat něco jiného. Kdyby tak v těch kuchyních, na brigádách, na službách nebyli pořád ti stejní...

Aby Ježíš do Jeruzaléma vůbec došel, potřebovalo to logistiku (organizaci) a support (podporu). Marta bydlela asi v Betanii, tři kilometry od Jeruzaléma. Zřejmě poskytovala častěji této skupince zázemí, když šla na svátky do svatého města.

A její sestra? Sedne si provokativně k Ježíšovým nohám a poslouchá řeči.

Pak Martin pohár přeteče: Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže. Nepoví: Marie, zvedni zadek a pojď mi pomoci. Chce nechat rozhodnout vyšší autoritu. Chce zastání. Chce spravedlnost. Chce politovat, ocenit. Potřebuje to.

Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře. Vybrala si to, oč nepřijde. Vlastně ji tak trochu, napůl, pochválil – za její péči. Ale stejně mě zaráží, že mu neřekla: Fajn, tak já tady vůbec nemusím být. Hospoda je o dvě ulice dál.

Marta má starosti. Nikdy není všechno hotové, vždycky je potřeba ještě něco udělat. Ráda by si Ježíše poslechla, ale copak může? Teď se musí tohle, pak tamto a čas bude až potom. Někdy máme hodně trápení, starostí. Nervy na pochodu. Jenže místo toho, abychom si sedli, dosytili se, dobili baterky, tak to v nás jen vře. Snadno se to říká... A pak se roztočí ten kolotoč: že to musí být, že to nikdo za nás neudělá.

Čtu tam takovou nenápadnou Ježíšovu poznámku, že kdybychom si dali práci, věnovali tomu trochu času, zkusili u Pána Boha nabrat, že bychom se třeba pak v těch starostech tolik netopili. Věříme v Boha, počítáme s ním, jen mu třeba někdy moc nenasloucháme, moc ho neprosíme. Zákon o zachování hmoty a energie, příjem by se měl plus minus rovnat výdeji.

K tomu i kousek z Komenského: Jsme zavaleni spoustou informací, ale najdeme si čas a prostor i na ty skutečné? (Třeba ty z Bible...?)

O pár kapitol dál je v evangeliu podobenství o hostině (L 14,15-24). Kdosi uspořádá hostinu, pozve přátele a ti se mu jeden po druhém vymluví: jeden, že se zrovna koupil nový dobytek, druhý pole a třetí, že se oženil. Proto nemohou přijít. Ale nejde to spojit? Chodit do práce, vydělávat, radovat se z ženy, ale udělat si čas i na Pána Boha? Něco nachystat pro hosty i si na chvíli sednout? Pracovat i se jít projít?

Marta je nespokojená. Marta je našťavaná na Marii. Nenaplněná očekávání od druhých, kteří nejsou podle našich představ! Podle Komenského je to jeden ze základních problémů světa. Pořád něco čekáme od druhých, máme představy, co by měli druzí. Podle něj bychom něco měli čekat jen od sebe a od Boha.

Marta se také bojí o svoji pověst. Pověst skvělé pracovnice, která je v první linii a všechno perfektně zvládne. A možná i o pověst rodiny. Nebo jí to jen podsouvám? Někdy nás ničí náš vlastní obraz, který jsme pro své okolí vytvořili. Nebo to, že si myslíme, že takoví musíme být. A nějak zapomínáme na to, jaké by nás chtěl mít Bůh.

Potřebujeme Marty, které pomohou, které jsou praktické, které se dokážou na chvíli zapřít a milovat druhé. Měli bychom být Martami. Ale je potřeba si to svobodně vybrat, umět za to také být rád – za tu možnost něco ze sebe dát. A je i potřeba si pohlídat zdroje, vědět kde, u koho a jak nabrat. Od Ježíše se naučit, že všechno nezvládneme, všechno nemusíme, všechno není jen na nás, ještě je jiná síla.

Pokračování o Marii i o obou sestřích někdy příště...